

Офіційне видання Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану
(воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО,
Благодійного фонду «Єдність та милосердя»

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

12 травня 2016 / випуск 19

АНОНСИ

**ХТО І ЯК ВІДНОВЛЮВАВ
ДОТИ В РОМАНІВЦІ?**

стор. 3

**ВРЯТУВАВ
ЖИТТЯ
СОТНЯМ
БІЙЦІВ**

стор. 4-5

**30 РОКІВ ОРГАНІЗОВУЄ
ЗУСТРІЧІ ЛІКВІДАТОРІВ-
ПРАВООХОРОНЦІВ**

стор. 6-7

Шановні визволителі!

Щиро вітаю вас з Днем Перемоги над нацизмом. Ви – уособлення мужності, доблесті.

Війна прийшла до нас із Заходу. Ми у ній вистояли, ворогу завдали смертельної поразки. На жаль, більш як через сім десяти років Україна знову перетворилася на поле бойових дій. Крим, а згодом частину Донбасу окупував російський агресор. Та я вірю: ми переможемо!

Слава героям!

Ігор ПАНАСЮК,
голова Ірпінської регіональної спілки
ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів)
та учасників АТО,
депутат міської ради

Шановні ветерани!

Ми, молоде покоління, низько вклоняємося вам за безсмертний подвиг. Ви продемонстрували, як треба захищати Вітчизну, як її розбудовувати. Рівняємося на вас, беремо приклад.

Зичу міцного здоров'я, довголіття на ціле століття!

Іван ЛЕХМАН,
депутат міської ради

СВЯТО ЗІ СЛЬОЗАМИ НА ОЧАХ

Перемогу відзначили і 90-річні ветерани

Петро Комок пересувається на ходулях. Незважаючи на це, він запевнив керівників ветеранської організації: я буду присутнім на День Перемоги. На таке свято не можу сидіти вдома!

Ряди визволителів Другої світової війни рідшають. Ось і цього року на відзначення 71-ї річниці Перемоги над нацизмом біля Меморіалу слави, що в Ірпені, зібралося трохи більше 50 інвалідів та ветеранів війни. Серед них було чимало тих, які переступили 90-річний рубіж. Це Іван Андрейко, Микола Бурлака, Василь Криволап, Валентина Кулініч, Іван Спасірко, Микола Курочкін, Дмитро Корнієнко, Микола Єрьоменко, Петро Комок та Михайло Четверик.

Визволителів вшанували традиційно тепло, побажали насамперед міцного здоров'я та довголіття. Для них прозвучали вірші та пісні у виконанні представників молодого покоління.

Як завжди з пафосом, переконливо виступала Валентина Кулініч. Вона закликала місцевих керманців виконати повністю обіцянки, щоб громада в них не розчарувалася.

А потім до Меморіалу загиблим поклали квіти і виводили торжества, і їхні вдячні нащадки.

Продовження на стор. 3

ГАРНИЙ ПРИКЛАД

КОРОЛІ ЗРОБИЛИ МІСТО КРАСИВІШИМ

З окремих забудовників доводиться з «боєм» вибивати гроші на розвиток міста. Хоча чотиривідсотковий пайовий внесок є обов'язковим. А ось підприємця Петра Короля та його сина Петра Петровича, депутата міської ради, не треба просити, щоб допомогли рідному Ірпеню. Вони самі проявляють ініціативу. Бо люблять своє місто, хочуть бачити його красивим, квітучим. Отож вирішили: територію біля офісу, який знаходиться на розі вулиць Українська та Матросова, треба зразково впорядкувати: заасфальтувати, покласти бордюри, озеленити. Детальніше про це ми розпитали Петра КОРОЛЯ.

▲ Петро Король, його хресний Дмитро Журбенко та Король молодший

— Для асфальтування дороги та тротуарів, встановлення бордюр запросили фірму з Рубежівки «УРАТУ АМО», — розповідає Петро Юліанович. — Працівники цієї фірми на чолі з виконробом Віталієм Максименком роботи виконали якісно. В окремих місцях тротуар викладено каменем «піщаник».

Обладнали парковку для автомобілів. Додасть комфорту, привабливості цій території і басейн, в який вмонтуємо фонтан. Її озеленимо — посіємо траву, посадимо берізки. Встановимо для відпочинку лавки. Всі ці роботи виконуємо за власний рахунок, а це понад 300 тисяч гривень!

Гарний приклад для інших продемонстрували Королі — Петро Юліанович та Петро Петрович.

Василь ОСТРОЗЬКИЙ

Асфальтування дороги
▼ проведено якісно

Король молодший контролює хід робіт ▼

Перед офісом фірми
▼ буде басейн з фонтаном

АДМІНРЕФОРМА

У «ПРОЗОРОМУ ОФІСІ» — УСІ ВАЖЛИВІ СЛУЖБИ

Поява у нашій країні так званих «прозорих офісів» додала зручностей і пересічним відвідувачам державних установ, і самим чиновникам. Давня мрія, щоб зібрати під одним дахом практично усі служби, до яких доводиться звертатися громадянам, реалізована й в Ірпені. Про це більше детально розповідає начальник-адміністратор Центру надання адміністративних послуг виконавчого комітету Ірпінської міської ради Людмила АНДРОСЕНКО.

— Людмиле Іванівно, коли Центр розпочав свою роботу?

— На виконання Закону України «Про адміністративні послуги», розпорядження Кабінету Міністрів України від 16 травня 2014 р. № 523-р «Деякі питання надання адміністративних послуг органів виконавчої влади через центри надання адміністративних послуг» у 2013 році у виконавчому комітеті Ірпінської міської ради відкрився Центр надання адміністративних послуг. Тоді на першому поверсі був один великий кабінет, відповідно до графіку прийому громадян представники структурних підрозділів виконкому надавали адміністративні послуги. У складі Центру надання адміністративних послуг є дозвільний центр, через який громадяни отримують послуги Ірпінського МВ ГУ ДСНС у Київській області, санепідемстанції, водоканалу, ветеринарної служби, Держземагентства. У 2015 році проведено ремонт на першому поверсі виконкому та створено «Прозорий офіс» на 38 робочих місць, який укомплектовано необхідним сучасним устаткуванням.

Центр відповідає вимогам Закону України та Примірного регламенту центру надання адміністративних послуг, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 01.08.2013 р. № 588.

— Що можна сказати про структуру Центру?

— Загалом, тут організовано прийом фахівців з питань, що пов'язані із соціальним захистом населення, роботою комунальних підприємств, Держгеокадастру тощо. А з квітня 2016 року ми почали приймати громадян з питань інспекції Державного архітектурно-будівельного контролю.

Відповідно до Законів України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань», «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» у Центрі створено відділи державної реєстрації юридичних та фізичних осіб підприємців і державної реєстрації речових прав на нерухоме майно. У його складі також функціонує служба реєстрації/зняття з реєстрації місця проживання/перебування фізичних осіб — цими питаннями раніше займалася міграційна служба. У майбутньому плануємо утворити демографічний реєстр.

Працюють тут і наші структурні підрозділи — відділи земельних ресурсів,

містобудування та архітектури, ЖКГ, служба у справах дітей та сім'ї, комунальні підприємства — «Ірпінське земельно-кадастрове бюро», «Ірпінське житлоінвестбуд», «Теплоенергопостач», «Ірпінське водоканал», УЖКГ «Ірпінське», Ірпінський РЕМ, «Ірпінське БТІ», Фонд соціального страхування від нещасних випадків на виробництві. Газової служби поки немає, але ми над цим працюємо.

Також є громадські організації — «Територія — Новий Схід», «Права людини», представник юридичної клініки народного депутата Михайла Гаврилюка, юридична консультація безпосередньо нашого юридичного відділу. У березні започатковано службу оперативного моніторингу та взаємодії з правоохоронними органами, яка терміново реагує на проблеми у місті.

Прийом громадян проходить у режимі електронної черги, щоб було зручно користуватися послугами, економити час відвідувачів, оптимізувати роботу наших працівників, визначити ступінь їх завантаження. Людина звертається на рецепцію, де її консультують адміністратори ЦНАПу. До них можна звертатися з будь-яких питань, тому у відвідувачів немає потреби блукати поверхами у пошуку необхідних служб. У дитячій кімнаті є телевізор, іграшки. Для працівників ЦНАПу є кухня та гардероб.

— Чи ведеться статистика, до яких служб люди більше звертаються?

— Так, щотижня на нараді я доповідаю про загальну кількість прийнятих громадян за тиждень та конкретно по службах. Найбільше навантаження — «Ірпінське водоканал», РЕМ, реєстрація місця проживання, відділ державних реєстраторів.

На рецепції є книга скарг та пропозицій. Враховуємо всі побажання. Якщо багато роботи, то наші фахівці не гребують і своїм вільним часом. Наприклад, при реєстрації/зняття з реєстрації місця проживання/перебування приходить родина, а це 3-5 осіб, тому треба усіх обслужити.

А так в основному люди задоволені. Виникають побажання, щоб тут ще надавали супутні послуги, зокрема, ксерокопіювання, продавали бланки, канцелярські товари.

Звертайтеся до нас, наш колектив чемний та кваліфікований, стараємося, щоб усі відвідувачі залишилися задоволеними.

Спілкувався Ігор ШВЕЦЬ

СВЯТО ЗІ СЛЮЗАМИ НА ОЧАХ

Перемогу відзначили і 90-річні ветерани

Закінчення.
Початок на стор. 1

На жаль, не всі наші визволителі змогли взяти участь у ще одному святковому заході, який відбувся на першій лінії оборони Київського укріпрайону, що в Романівці, бо погано себе почували. До речі, до місць святкування їх підвозили і розвозили по домівках безкоштовно працівники фірми «Десятка».

На романівських ДОТАх ветеранів також вшанували теплими словами і піснями у виконанні хору «Пам'ять».

Афганець Ельдар Гусейнов
з онуком

Вони знову спогадами повернулися у далекі 40-і роки, коли керівник міжнародної асоціації дослідників фортифікації «Цитадель» (м. Київ) Павло Нетьосов провів реконструкцію стрільби холостими патронами з кулеметів часів Другої світової війни. А після урочистостей переможців Другої світової війни запросили за столи – посмакувати солдатською кашею, випити сто наркомівських грамів.

ЯК І ХТО ВІДНОВЛЮВАВ ФОРТИФІКАЦІЙНІ СПОРУДИ В РОМАНІВЦІ?

У цьому році виповнюється 75 років обороні Києва. Ірпінський регіон стійко тримав основний оборонний удар ворожих військ. Уздовж річки Ірпінь було розташовано більше 10 ДОТів (довготривалі вогневі точки). Дві з них – у Романівці.

Андрій ГАЧКОВ, громадський діяч:

– 5 років тому Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО виступила з ініціативою відновити ДОТ №428 та №429 (командний), що в мікрорайоні Романівка. Між іншим, вздовж лінії Київського укріпрайону їх налічувалося 250!

Фортифікаційні споруди в Романівці добре збереглися. Але вони були сильно захащені сміттям, тому довелося довго наводити тут порядок. Свого часу велику допомогу – транспортом, бетоном, бетонними блоками – для відновлення ДОТу №429 надала директор Київського спеціалізованого РБТ Олена Мельник. Згодом, за підтримки міжнародної асоціації дослідників фортифікації «Цитадель» етап реконструкції ДОТів отримав друге дихання.

Відзначу, що цьогогоріч нам назустріч пішов Ірпінський міський голова. Підприємці міста виділили техніку, доставили гранітний відсів. Ручні роботи виконували небадужі громадяни нашого міста, підключилися столичні волонтери.

Нині фортифікаційні споруди в Романівці набули вигляду часів Великої Вітчизняної війни. Їх можна і треба використовувати як туристичні об'єкти для патріотичного виховання молоді.

Павло НЕТЬОСОВ, керівник міжнародної асоціації дослідників фортифікації «Цитадель»:

– Роботи на ДОТі №428 можна розділити на два етапи. Перший – благоустрій території, другий – облаштування фортифікаційної споруди всередині.

Павло НЕТЬОСОВ

Нам вдалося значно розширити територію за рахунок перенесення паркану. Сюди завезли понад 50 тонн гранітного відсіву. Встановили туалет.

До ДОТу проклали широку траншею, її зашили дубовими 50-міліметровими дошками, накрили маскувальною сіткою.

Довелося довго повозитися з внутрішнім оздобленням цієї споруди: сумлінно очищали стіни, ґрунтували, тричі їх фарбували. Метал також піддали реставрації – видалили ржавчину щітками, нанесли на нього антикорозійну речовину, поґрунтували.

З ентузіазмом, не шкодуючи власного часу і сил, працювали декілька днів на цьому об'єкті афганці Микола Сіденко, Анатолій Главацький, Вадим Маштабей, депутат міської ради Іван Лехман, громадський діяч Андрій Гачков, члени міжнародної асоціації дослідників фортифікації «Цитадель» Петро Цигун, Сергій Садовник, Дмитро Єфремов, Євгеній Шупик, Олександр Камаралі та інші.

Волонтери з Києва Олена Костенко, Наталя Безязикова, Лариса Микитюк та Ксенія Кенерчені сплели маскувальні сітки. Після урочистих заходів сітки відправили на фронт.

Василь ОСТРОЗЬКИЙ

ДОПОМОГА

МИ БУДЕМО МОЛИТИСЯ ЗА ВАШЕ ЗДОРОВ'Я!

На Великдень, а також на День Перемоги сивочолі ветерани отримали 30 продуктивних пакетів від депутатів Ірпінської міської ради Ігоря Панасюка та Івана Лехмана. По домівках багаті подарунки (у кожному з них пляшка олії, кілограмові пакети з рисом, макаронами, згущонка, тушонка, печиво, чай тощо) розвозили голова вуличного комітету району БТР Наталя Вербенко та представник афганської спілки Фірдосі Ханкишиєв.

«Ми висловлюємо щирі подяку за увагу, турботу до нас, ветеранів, шановним Ігорю Васильовичу та Івану Ласловичу, – говорили ветерани. – Будемо молитися за їх здоров'я у церкві. Хотілося б, щоб і від органів влади ми отримували допомогу, зокрема від нашого міського голови».

Наші визволителі можуть і далі розраховувати на допомогу від названих депутатів, Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО.

Лідія КОРДОНЕЦЬ

На фото: Наталя Вербенко привезла продуктивний пакет жителям Ірпеня, 92-річній Ользі Василенко

Начальник травматологічного відділення Військово-медичного клінічного центру професійної патології особового складу Міністерства оборони України Василь ЯЛОВЕНКО:

«КОНФЛІКТ НА ДОНБАСІ ВИРІШУВАТИ ПОЛІТИКАМ, А ЗАВДАННЯ ЛІКАРІВ — РЯТУВАТИ ПОРАНЕНИХ»

На мужні плечі військових лікарів лягає подвійний обов'язок. З одного боку, вони мають боротися за людське здоров'я, а часом — і саме життя. З іншого — бути готовим стати на захист своєї Батьківщини. Вони повинні вміти не лише правильно застосовувати ліки чи вправно орудувати скальпелем, а й у разі крайньої потреби взяти до рук зброю. В офіцерських лавах цієї славної військово-медичної когорти і наш земляк — начальник травматологічного відділення Військово-медичного клінічного центру професійної патології особового складу Міністерства оборони України, полковник медичної служби Василь ЯЛОВЕНКО.

ХІРУРГ, ЗАКОХАНИЙ У НЕБО

Родом Василь Яловенко із селі Ярунь Новоград-Волинського району Житомирської області. Але батьки прожили там не довго — переїхали на Васильківщину, а згодом перебралися і до самого Василькова. І хоча мама — вчитель, а батько — економіст, син не пішов їхніми стопами. Ще навчаючись у 8 класі, він обрав власну дорогу: вирішив, що стане хірургом. Та ще й не звичайним, а саме військовим. Повагою до людей цієї професії перейнявся після того,

як бабусі необхідна була операція, але цивільні медики не наважувалися її робити через можливі ускладнення. Зате військовий лікар-пенсіонер зробив рішучий крок.

А ще з дитинства Василь мав романтику. Дух військової романтики додав і кінематограф — наприкінці 70-х років на екранах з'явився захопливий фільм про десантників «У зоні особливої уваги», а потім і його продовження «Хід у відповідь».

Озброєний мріями та ґрунтовними знаннями (закінчив школу із золотою медаллю), юнак досить легко вступив до Військово-медичної академії ім. Кірова (Ленінград), хоча конкурс складав 26 осіб на одне місце. Перед собою Василь поставив конкретну ціль — стати військовим лікарем-хірургом у повітряно-десантних військах. Тому крок за кроком досягав своєї мети. З першого курсу пішов до гуртка з військово-польової хірургії. Самостійно операцію з видалення апендициту зробив, навчаючись на другому курсі академії. Доводилося ходити на чергування до військової клініки, цивільної лікарні, підпрацьовував на підстанції швидкої допомоги. Отримані теоретичні знання цементував як безцінний практичний досвід.

СТАБІЛІЗАЦІЯ — НА ВСЕ ЖИТТЯ

Після закінчення академії у 1990 році молодого офіцера направили на проходження подальшої служби до Болграда (Одеська область) у 98-му гвардійську Свірську повітряно-десантну дивізію. Там уже розпочалися будні військового медика. Як кажуть, відразу ж у «бій»: 29 липня прийшов служити, а вже 6 серпня видалив перший апендицит. Перша сходи́нка професійної кар'єри — посада начальника медпункту батальйону. Був командиром операційно-перев'язувального взводу в медсанбаті, пройшов спеціалізацію з хірургії, очолював хірургічне відділення у військовому госпіталі аеромобільних військ, побував у відрядженнях у Єревані, Баку, Тбілісі, Москві (під час так званого ГКЧП), на Зміїному острові по захисту кордонів, Придністров'ї, де велися бойові дії локального масштабу. За плечима у Василя Яловенка 87 стрибків з парашутом. На 56-му основний не розкрився, приземлився на запасному. Тому за традицією десантників досі зберігає у себе стабілізацію — маленький витяжний парашут — як запоруку наступних вдалих приземлень.

— Ще одна важлива віха мого життя — участь у миротворчій місії в Боснії

та Герцеговині (Югославія) у 1999 році, — згадує Василь Анатолійович. — Перебував там у окремому 240-му батальйоні миротворчих сил, що входив до складу німецької бригади, виїздили з їхніми військовими на розмінування. За півроку ми зробили 242 різні операції. Багато людей підривалося на мінах. Надання медичної допомоги постраждалим суттєво збагатило мій професійний досвід.

БУРЕМНІ ПОДІЇ ТА ВІДРЯДЖЕННЯ

У 2001 році Василь Яловенко очолював травматологічне відділення Ірпінського госпіталю. У мальовничій оазі нашого краю, поза мирською метушнею, спливали дні у буденних справах — оздоровлення хворих, освоєння нової апаратури, впровадження сучасних методик лікування. Справжнім трагічним сплеском стали буремні події в Україні, коли на Сході розпочалися бойові дії. Долучилися до цього й ірпінські військові медики.

— У липні-серпні 2014 року я перебував у відрядженні у Військово-медичному клінічному центрі Північного регіону (Харків), — розповідає Василь Анатолійович. — До закладу надходила велика кількість постраждалих у боях, тому довелося допомагати місцевим лікарям. За місяць прооперував та пролікував 66 поранених. Роботи було дуже багато, не вистачало часу на відпочинок, жив у відділенні. Спав часом на кушетці, поки на операцію завозили чергового скаліченого бійця.

При кульових, осколочних пораненнях відбуваються різні ускладнення — враження м'язів, судин, нервових закінчень. Операцію проводить ціла бригада — судинний хірург, нейрохірург, травматолог та інші фахівці. За цей час багато чого навчився у начальників клініки ушкоджень Олександра Бородея та травматологічного відділення Костянтина Погрібного.

Військові медики під час виконання бойових завдань

А з жовтня по грудень минулого року побував у відрядженні в Маріуполі. Очолював групу посилення, яка знаходилася у лікарні швидкої медичної допомоги. Добре спрацювалися із завідувачем травматологічним відділенням Олегом Афанасьєвим. Приймали бійців, які служили у секторі М. Якщо порівнювати з Харковом, то тут було набагато менше роботи. За цей час проліковано 54 поранених. Травмовані унаслідок підриву на мінах, розтяжках, снайперських уражень.

ЛІКАР НАВЧАЄТЬСЯ ВЕСЬ ЧАС

В Ірпінському госпіталі у травматології теж вистачає роботи, адже сюди на лікування прибувають військові з Головного військового клінічного госпіталю (Київ), Військово-медичного клінічного центру Північного регіону (Харків). Персонал постійно підвищує рівень кваліфікації, запроваджує сучасні методики лікування, що допомагає крокувати у ногу з часом.

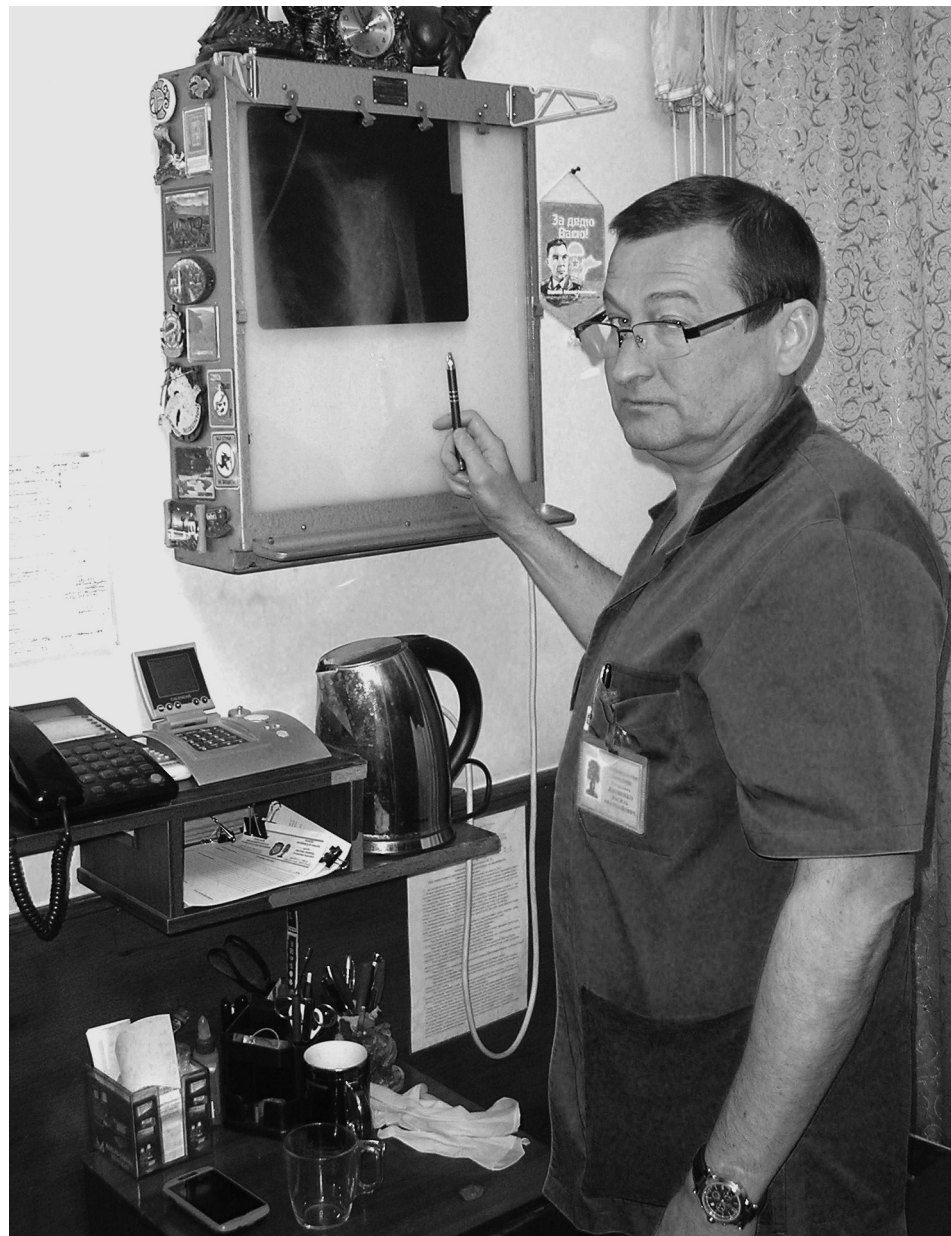
— Хочу щиро подякувати своєму колективу, який нараховує 28 осіб, — говорить Василь Анатолійович. — Це мій старший ординатор Олег Мусенко, лікарі Артем Беспаленко, Олег Смик. Медсестри: Лариса Васильєва, Марина Русак, Інна Ткаченко, Оксана Толочин, Інна Крилова, Олена Луценко; операційні сестри, які безпосередньо стоять біля стола: Катерина Лисенко, Тетяна Панасюк, Ірина Хуторцова, Наталія Кавун. А також операційні санітарки: Марія Михайловська, Анжела Захарова, Ірина Григорова. Догляд за поранени-

ми лягає на тендітні плечі молодших медсестер по догляду за хворими — Наталії Борушевської, Ганни Василишиної, Наталії Любарець, Лариси Бондарєвої, Ірини Карпухіної. Окремо вдячний сестрі-господарці Наталії Погонєць. Без злагодженої роботи висококваліфікованого персоналу не було б таких високих результатів. Важливо, що не стоїмо на місці, а перебуваємо у постійному розвитку. Адже лікар має вчитися все своє життя, інакше він деградує. Так, мій колега Артем Беспаленко 14 місяців навчався у Німеччині, привіз до нас нові методи. Свого часу мені тут дуже допоміг мій наставник — Ярослав Степанович Кукуруз, у якого був великий досвід з лікування поранених у кабульському госпіталі (Афганістан).

Також усім серцем дякую нашим волонтерам, які не залишали нас у важку хвилину наодинці з проблемами. Звісно, перерахувати усіх неможливо. Багато хто узагалі не хоче афішувати своє ім'я, як, наприклад, чоловік із Бучі, який придбав для госпіталю електронно-обчислювальний перетворювач, що відображає на екрані розташування осколків у тілі. Свій вагомий внесок у загальну справу зробила й наша організація воїнів-інтернаціоналістів, яку очолює Ігор Панасюк.

Звичайно, конфлікт на Донбасі вирішувати політикам, а завдання лікарів — рятувати поранених, повертати їх до повноцінного життя. Тому ми сумлінно виконуємо свій обов'язок — заради здоров'я людини та незалежності України.

Ігор ШВЕЦЬ

ХРОНІКА ПРОТИСТОЯННЯ В КОЦЮБИНЬСЬКОМУ

На прохання наших читачів відновлюємо хронологію подій політичного протистояння в Коцюбинському за матеріалами «Української правди» та інших інтернет-ресурсів

ГАРЯЧИЙ КВІТЕНЬ

Вночі проти 9 квітня депутати партії «Нові обличчя» захопили будівлю селищної ради в Коцюбинському, висловивши недовіру селищному голові Ользі Матюшиній. Представник цієї партії пояснив, що «рада не працює вже півроку, а Матюшина ігнорує ініціативи депутатів «Нових облич», які становлять більшість у раді, й поводить скандально».

На силове захоплення влади жорстко відреагувала фракція БПП у Верховній Раді. Зокрема, народний депутат Ольга Червакова заявила: «Ми не можемо допустити силового захоплення влади: за 16 кілометрів від Майдану створюється фактично народна республіка, відбувся переворот, силове усунення законно обраного селищного голови».

Депутати від фракції «Нові обличчя», якою керує мер Ірпеня Володимир Карплюк, захопили будівлю селищної ради. Селищний голова зайшла до будівлі селищної ради і з'ясувалося, що там зникли всі документи, всі оригінали рішень — немає нічого з того, що має складати документообіг.

Була виготовлена фальшива печатка секретарем селищної ради Юлією Главацькою (з «Нових облич» — ред.), в незаконний спосіб її було внесено в реєстр як голову селищної ради.

Прокуратура Київської області порушила дві кримінальні справи — за фактом захоплення адмінспоруди і за фактом виготовлення фальшивої печатки».

На думку Ольги Червакової, ситуація в Коцюбинському — найбільший виклик ідеї децентралізації.

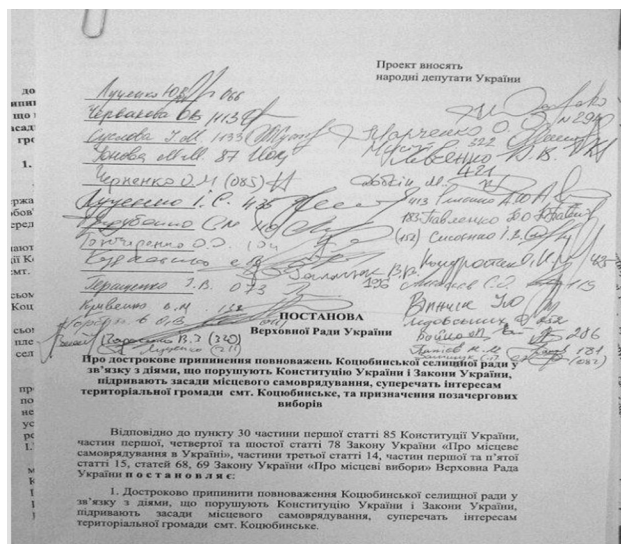
Кілька днів у Коцюбинському стояв Майдан, люди вимагали повернути селищного голову і навести лад на цій території. Вони зібрали підписи до комітету Верховної Ради з питань місцевого самоврядування з вимогою розпустити селищну раду. І фракція «Блок Петра Порошенка» відреагувала оперативним: подала проект постанови про дострокове припинення повноважень Коцюбинської селищної ради і призначення нових виборів.

«У Приірпінні правлять перефарбовані регіонали».

«Розпуск Коцюбинської ради стане початком кінця епохи панування перефарбованих регіоналів у Приірпінні. Нова рада має складатися з людей, які працюватимуть в інтересах суспільства, а не в інтересах корупції. Туди мають потрапити справжні нові обличчя, а не ті, що в лапках», — зазначила у фейсбуці один із ініціаторів проєкту Ольга Червакова.

ПОСТАНОВУ ПАРЛАМЕНТУ ОСКАРЖУЮТЬ

У соцмережі Ольга Червакова повідомила, що самопроголошена голова селища Юлія Главацька вирішила оскаржити постанову законодавчого органу держави в суді. Вона також зазначила, що Юлія Главацька була обрана депутатом Коцюбинської селищної ради, де посіла посаду секретаря. Але внаслідок силового усунення легітимного селищного голови Ольги Матюшиної Юлія Главацька самопроголосила себе головою селища. Вона брала участь у силовому захопленні адмінбудівлі селищної ради в ніч з 8 на 9 квітня;

підробила печатку — за цими фактами прокуратурою порушено 2 кримінальні справи; захоплення адмінбудівлі — ст. 341 КК, та підробка документів — ст. 358, ч.1».

Досі Закони України скасовував через суд лише Янукович у 2010 році. Щоправда, він замахнувся на Конституцію.

ЩО ДУМАЮТЬ ЖИТЕЛІ КОЦЮБІНСЬКОГО?

Надія:

— У нашому селищі голоси розділилися. Біля 50 відсотків жителів, можливо, трохи більше, підтримують розпуск місцевого парламенту. Я та мій чоловік — також. Але є чимало і тих, які проти нових виборів.

Олексій:

— Сьогодні ціна питання протистояння — Біличанський ліс. Я особисто рішуче виступаю проти його знищення і будівництва в цій зеленій зоні багатоповерхівок. Мені і багатьом моїм знайомим не потрібна нова Троєщина!

Анатолій:

— Я підтримую розпуск вищим законодавчим органом держави Коцюбинської селищної ради. Бо було очевидно, що місцеві депутати хотіли роздерибани-ти Біличанський ліс і покласти у кишені сотні тисяч доларів.

До розмови приєдналася і дружина Анатолія (ім'я свого називати не захотіла): «Як на мене, всі вони однакові, хочуть лише збагатитися!».

Микола МОСТОВИЙ

ОСОБИСТОСТІ

Марія Бузарова з працівниками магазину

«Я ТРИДЦЯТЬ РОКІВ ОРГАНІЗОВУЮ ЗУСТРІЧІ ЛІКВІДАТОРІВ-ПРАВООХОРОНЦІВ»

За офіційними даними, в Україні налічується понад 1,9 млн. постраждалих унаслідок Чорнобильської катастрофи – це 4,4% населення. Серед них безпосередньо 210 тисяч – ліквідатори. До них входять і правоохоронці.

Одна з них – жителька міста Ірпінь, підполковник міліції у відставці Марія БУЗАРОВА. Особистість непересічна. Вона – голова ветеранської організації Чорнобильського райвідділу міліції з першого дня її заснування, голова асоціації «Чорнобиль» органів внутрішніх справ та підрозділів Київської області. Декілька місяців працювала у зоні відчуження. 30 років підряд (!) організовує зустрічі правоохоронців-ліквідаторів Чорнобильського райвідділу внутрішніх справ. Попри те, що аварія на Чорнобильській АЕС сильно підірвала її здоров'я, бо отримала велику дозу опромінення.

У ЗОНІ ВІДЧУЖЕННЯ

Марія Бузарова після аварії на атомній станції залишилася працювати в зоні відчуження. Жила у своїй квартирі в Чорнобилі, до райвідділу – 10 хвилин пішки.

– 1 травня надійшов наказ одягнути парадну форму, – згадує Марія Василівна. – У той же день, через кілька годин, її зняла. Тому була впевнена, що вона «чиста». Коли лягла у госпіталь, взяла міліцейську форму з собою. Сюди прийшла відвідати мене знайома Бондаренко, дружина офіцера міліції з Борисполя. Я її попросила: забери парадну форму до себе додому на тимчасове зберігання. Минув тиждень, вона знову прийшла в госпіталь провідати мене. Розповіла, що здала мою міліцейську форму в хімчистку; її перевірили на радіаційну забрудненість і повідомили в Бориспільський райвідділ міліції. Одним словом, від великих неприємностей за задачу дуже забрудненої форми в хімчистку офіцера Бондаренка врятувало те, що вона була жіночою.

Тут, у зоні, цій тендітній жінці видали робочу форму... 48 розміру, а чоботи...

42. Хоча вона носила взуття 34 розміру. У чоботи напхала ганчірок, паперу, і так три дні проходила. А далі не змогла – ноги не могла підняти. Знову одягла міліцейську рубашку, пілотку, джинси, босоніжки, і так все літо проходила.

Багато правоохоронців, які працювали в зоні, довгий час не знали, де їхні родини. Приміром, паспортний стіл

Чорнобильського райвідділу міліції перенесли в Бородянку, тому туди приїжджали евакуйовані. В центрі міста встановили велику дошку, її всю обклеїли записками на кшталт: у Чорнобилі я

жив (жила) за такою адресою... Пишіть мені до запитання.

Цілі школи вивозили в піонерські табори. В один із таких, що в Одеській області, потрапили і донечки пані Марії – 13-річна Оксана та 9-річна Інна. Мобілок тоді не було, а з стаціонарного телефону куди подзвонити?! Отож вони писали матусі листи на адресу: Київ, Головоштамт, до запитання.

У старшої дочки лікарі виявили цілий букет хвороб. Від лікаря піонерського табору надійшов про це лист; повідомлялося також, що її не можна тримати в умовах цього закладу, треба лікувати або в лікарні, або в Трускавці. Але Оксана відмовилася лягати в Одеську лікарню, сказала, що втече звідти і поїде додому, в Чорнобиль. Як пізніше вона пояснила матусі, «потрапивши між незнайомих людей, я загублюся. Як губилися діти під час війни».

У Міністерстві внутрішніх справ вдалося «вибити» путівку в один із санаторіїв Трускавця.

З Одеси мама з донькою приїхали в Київ на медкомісію. І попросилися на нічліг до знайомих. Ті погодилися. Одну ніч вони переночували, а на ранок побачили записку: ви в наш дім привезли радіацію, а в нас свої діти; у своєму домі більше не приймаємо. Правда, через 5 років потому ця знайома вийшла на Марію Бузарову і попросила вибачення за такий вчинок.

З її вуст почув про ще один епізод, від якого кров холоде в жилах. Виявляється, село Копачі... закопали в землю в прямому значенні цього слова. Тобто всі без винятку житлові будинки, сараї, гаражі через надзвичайно сильну радіаційну забрудненість за допомогою потужних екскаваторів зсунули у глибокі ями і накрили товстим шаром ґрунту. Могили для...будинків. Неймовірно, але факт! Мабуть, світова історія не знає подібного!

ПОШУКИ УВІНЧАЛИСЯ УСПІХОМ

Марія Бузарова з власної ініціативи наприкінці 1986 р. розпочала пошук ліквідаторів Чорнобильського райвідділу міліції, яких на той час направили на роботу в інші області, навіть союзні республіки. У Київському обласному управлінні внутрішніх справ отримала дані про всіх своїх колег. З'ясувалося, що найбільше прийняла Київщина. Марія Василівна писала до багатьох управлінь міліції – їй відповідали без затримки. Весною 1987 р. вона вже знала, де конкретно проживають 72 колишні співробітники. До кожного з них пошлють листи з пропозицією зустрітися. І вже в травні того ж таки 1987 р. вони всі зібралися разом!

Перші 4 роки після катастрофи місцем зустрічі стало село Горностаїпіль, що знаходиться поруч із зоною відселення. Тут жили і продовжували пра-

Працівники Чорнобильського райвідділу міліції

А ось знайомі – Віктор та Надія Литвиненки з Бучі якимось чином 27 квітня 1986 р. додзвонилися до Марії Василівни, як тільки дізналися про аварію на ЧАЕС і запросили всю сім'ю до себе. Зразу до них не поїхали, а пізніше – в червні-липні.

Щосуботи, наприкінці робочого дня, майора міліції Бузарову (на той час – Кучер) відпустили в Бучу. Доїжджала сюди з Чорнобиля на попутному транспорті, в тій же одежі, в якій працювала в зоні відчуження. Ретельно все прала, приймала душ, і лише після цього спілкувалася з господарями квартири, які швидко стали для неї друзями.

Наступного дня, в неділю, поспішала відвідати столичні госпіталі і лікарні, в яких перебували правоохоронці Чорнобильського райвідділу внутрішніх справ – передавала їм зарплату, листи, новини. У понеділок, о 5-й годині ранку, одягала свою випрану форму і знову вирушала в Чорнобиль. І так до серпня 1986 р.

цювати на різних посадах в зоні екологічної катастрофи їхні колеги Михайло Пилипенко, Василь Горілий та Петро Бабиш. На природі, біля річки накривали столи. А на нічліг гостей забирали місцеві жителі.

У зону відчуження було заборонено в'їжджати. Але і тут виручали організаторські здібності Марії Василівни, її вміння домовлятися. Вона з своїми «хлопцями» на службовому автобусі таки потрапляла в зону, в головний пункт призначення – місто Чорнобиль, що за 10 км від атомної.

Організовувала зустрічі в Славутичі, інших місцях. Тепер вона має повну базу даних ліквідаторів та їхніх сімей. Так що постійно з ними на зв'язку.

– 23 квітня цього року ми знову побували в місті Чорнобилі, – продовжує Марія Василівна. – Зібралось майже 100 осіб – колеги, їхні діти, внуки, вдови. Перша зупинка – відділ міліції зони відчуження, біля пам'ятника загиблим ліквідаторам, який встановлено на території колишнього Чорнобильського райвідділу. Тут священник Миколай відправив молебень. Відвідали також музей райвідділу міліції, побували у місцевому парку, на алеї Героїв. Потім

поїхали до церкви – діючої, дуже красивої. До речі, у ній я з своїм чоловіком Павлом повінчалася два роки тому, коли виповнилося чверть століття нашого подружнього життя.

Для читачів скажемо: у подружжя двоє синів і двоє доньок.

Подвиг ліквідаторів-правоохоронців, продовжує Марія Бузарова, увіковічили у багатьох містах. Зокрема, величний меморіал на честь ліквідаторів-міліціонерів Київської області збудовано в селі Хотянівка Вишгородського району. У нинішньому році на їх честь відкрили пам'ятники в Сквирі та Борисполі.

Під час останньої зустрічі Марія Бузарова звернулася до своїх колег: за статутом треба проводити звітно-ви-

борні збори; за 30 років я вас всіх «замучила» й відповіли: ми вашу роботу оцінюємо на відмінно, тому хочемо, щоб ви і далі очолювали нашу організацію!

Такі слова, звісно, гріють серце і душу.

Два роки тому Марія Василівна очолила Київську обласну асоціацію «Чорнобиль», отож роботи додалося. Адже в столичному регіоні перебуває 2,5 тисячі ліквідаторів. До слова, першим керівником асоціації був Кір Бурцев. Вона добровільно взяла на плечі ще одну не легку ношу.

ДРУГА РІДНА ДОМІВКА – ІРПІНЬ

Для Марії Бузарової другою домівкою став Ірпінь. Тут їй та багатьом іншим переселенцям виділили квартири в будинку по вулиці Михайлівській. Дім стояв довгобудом, але аварія на Чорнобильській АЕС прискорила на ньому будівельні роботи.

Місцеві міліціонери зустріли Марію Василівну доброзичливо, посприяли в облаштуванні нового житла. Особливо вдячна вона за допомогу дільничному інспектору з Гостомеля Миколі Ващуку.

В Ірпені Марію Бузарову призначили інспектором у справах неповнолітніх міськвідділу міліції. Вона, як і в Чорнобилі, повністю віддавала себе роботі; багатьох юнаків не допустила на слизьку дорогу правопорушень. Тому навіть тоді, коли вже пішла на пенсію, деякі матері дякували за виховання синів, за те, що завдяки саме їй вони не потрапили в тюрму.

1980 рік

Вдома на пенсії жінка змогла витримати 4 роки. Перебувати в стані бездіяльності – це не її життєвий стиль. В Ірпені організувала Фонд інвалідів Чорнобиля, який діє до цього часу. Тоді на чорнобильців зовсім не звертали увагу. Отож організовувалися, збиралися разом, щоб відстоювати свої права.

20 років тому Ірпінський міськвиконком запропонував Марії Бузаровій взяти в оренду магазин по вулиці Озерна, 17. За її словами, перші сім років, коли це було актуально, в магазині,

крім роздрібної торгівлі, організували продаж пайків по їх собівартості інвалідів-чорнобильців. Все це робили своїми силами, ніякої допомоги від влади не отримували. Так що ще бізнесменом довелось стати, а також заступником голови громадського об'єднання «Підприємці Приірпіння», яке очолює Уляна Бойчук.

26 квітня 2011 р. за поданням МВС України Марія Бузарова нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня.

Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

ПАМ'ЯТАЄМО

ЛІКВІДАТОРИ-ЧОРНОБИЛЬЦІ ПОВИННІ ОТРИМУВАТИ БІЛЬШІ ПЕНСІЇ

Чорнобильські дзвони лунали по всій Україні. Від страшної ядерної аварії нас відділяє вже 30 років.

Делегація з Ірпеня біля Почесної варті

Сьогодні ми низько схиляємо голови перед тими, хто ціною власного життя, здоров'я врятував, без перебільшення, світ. Бо радіація «мирного» атома розповсюдилася на багато європейських країн, і навіть досягла –

за 32 дні – Сполучених Штатів Америки. Серед ліквідаторів був великий загін працівників органів внутрішніх справ Київської області. Їх подвиг увіковічили на території церкви Святого Миколая, що в селі Хотянівка Вишгородського

району. Тут викарбувані імена 509 правоохоронців-героїв.

На території цього храму відбувся жалобний мітинг. У ньому взяли участь ліквідатори чорнобильської аварії, вдови передчасно померлих чорнобильців, їхні сини. Перед присутніми виступили заступник начальника Головного управління національної поліції Київської області Олександр Осіпов, генерал-майор міліції Микола Баранюк, голова Вишгородської районної ради Ростислав Кириченко, голова асоціації «Чорнобиль» органів внутрішніх справ і підрозділів у Київській області Марія Бузарова, голова Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО та голова секції воїнів-афганців Київської обласної ветеранської організації МВС України Ігор Панасюк.

Окремі виступаючі наголошували: держава залишила чорнобильців сам-на-сам зі своїми проблемами. Але не все так погано. Як зазначила Марія Бузарова, протягом двох років вона добивалася через суд збільшення пенсій для правоохоронців та цивільних – ліквідаторів аварії на ЧАЕС. Отож всіх зацікавлених осіб Марія Василівна просить звертатися до обласної асоціації «Чорнобиль».

Виступ Ігоря Панасюка був коротким, але емоційно-зворушливим: ми пам'ятаємо про тих, хто пішов із життя. Вони герої! Висловлюємо подяку тим,

Виступає Ігор Панасюк

хто з нами продовжує будувати і захищати державу. Слава вам!

До присутніх звернувся настоятель храму святого Миколая, протоієрей Василь. Він зокрема відзначив, що ось вже 15 років у храмі лунає молитва за ліквідаторів-чорнобильців.

До гранітних плит, де викарбувані імена героїв, учасники жалобного мітингу поклали квіти. На їх честь програв салют.

Василь ОСТРОЗЬКИЙ

ОЛЕКСАНДР СТОЛЯРОВ — КІНОЖЕРИСЕР, ЛІТЕРАТОР, БАРД

ТВОРЧІ ОСОБИСТОСТІ

Поціновувачі таланту Олександра Столярова живуть і в близькому, і в далекому зарубіжжі. Завдяки Інтернету вони можуть насолоджуватися документальними та художніми фільмами, піснями нашого земляка.

– **Дитячий театр Андерсена, яким ви керували в Ірпені, переїхав кілька років тому до Києва. Чому?**

– Театр в Ірпені існував за мій рахунок. Театральна трупа була хорошою. Якось поїхали мої діти в Обухів, подивилися виставу своїх ровесників і сказали: нам тут робити нічого, у нас крутіше! Від самолюбства це, чи що!? Декілька років тому цей дитячий заклад в Ірпені закрили. Мені запропонували його відкрити в Києві. Тут умови в рази кращі, ніж були в Центральному будинку культури.

Я люблю працювати з дітьми, з ними значно легше, ніж з дорослими. Один мій знайомий сказав: «Працюючи з дітьми, ти доторкаєшся до вічності!».

Назву театру не міняли. Навіщо?! Взагалі, я займаюся театром все життя. Був патроном бієнале в Берліні, де ставили свої п'єси десятки театрів світу.

– **І талановиті діти Ірпеня залишилися без театру?**

– У ньому задіяні не тільки юні столичні актори, є також з Ірпінського регіону. Зараз йде спектакль «Дівчинка з

сірниками». Діти хочуть бути акторами, грати не на публіку, а з публікою. Бо театр – це все-таки гра.

– **Ви також знайшли кінорежисер...**

– Я роблю документальне кіно, іноді – ігрове. На жаль, культурологічне кіно в Україні мені не замовляють ось уже 17 років. Тому працюю в основному на ближнє зарубіжжя. Недавно завершив фільм про Бикова, інших відомих особистостей. Монтую кіно і відправляю його замовнику по Інтернету. Зараз треба буде готувати фільм про великого, мудрого казахського поета Олжас Сулейманова – з ним зустрічався на його батьківщині. Взагалі, я їжджу по всьому світу, туди, де замовляють фільм. Досвід такий, що він не може не вийти на екран.

– **Олександр пам'ятає всі свої фільми?**

– Після сотні картини перестав запам'ятовувати їх назви!

– **Кіно в уяві багатьох – це кіностудія з багатьма сценаристами, режисерами, операторами. А як ви свій творчий процес вибудовували?**

– Я одинак, однозначно, незалежний від інших. Запрошую режисера, оператора з числа своїх товаришів. Отож студія мені не потрібна. Я, як режисер, завантажений – одночасно маю декілька замовлень.

– **Що для вас кіно?**

– Кіно, мистецтво має нести радість! Його треба створювати серцем. Кіно – це мій хрест. Хоча так можна сказати про будь-яку професію.

– **Ви стежите за розвитком українського кіноматографа?**

– Не встигаю це робити. Правда, бачив наш серіал «Гвардія», у ньому був оператором мій приятель Анатолій Хомич. (Для читачів скажемо: серіал «Гвардія» про події Євромайдану і війну на Донбасі. Прем'єрний показ стрічки має відбутися 23 травня на телеканалі «2+2» – автор).

– **Я знаю, що Ви засвітилися на інших творчих напрямках?**

– Побачили світ 4 мої книги – проза впереміжку з поезією. Зараз намагаюся зібрати книгу казок, проілюструвати. Пишу драматургічні п'єси для дітей. Я також режисер-мультиплікатор.

– **Створення мультфільмів – процес непростий?**

– Спочатку їх малюю, потім сканую і занову на комп'ютер. Для мене це просто. Складних мультиків не роблю. Хоча коли на них є замовлення, тоді треба попотіти. Вони є в Youtube.

– **Після перегляду «Старця пауся» окремі глядачі почали ходити в церкву. Отож доречно поцікавитися: Ви – віруюча людина?**

– Один мій знайомий сказав: «Режисер, який не вірить в Бога, нічого не зробить!». Як ви думаєте, чим віруючий відрізняється від невіруючого? Тим, що віруючий знає про свої гріхи, а невіруючий і не догадується! У нашому житті багато ненависті, яка порджує безпліддя, пустоту. Я спостерігав за художниками. Коли вони озброювалися ненавистю, їх роботи блідли, нічого не виходило. Не розуміли чому, лише розводили руками. Тому від ненависті треба позбавлятися!

– **Ми живемо в період накопичення речей. Чи є цьому процесу межа, зупинка?**

– Людині треба і землю, і космос. Вона хоче мати все! Але багатий не той, у кого є все, а той, кому всього достатньо. Хоча це визначити досить складно. Мені, наприклад, всього достатньо!

Володимир БОЙЧЕНКО

Вітаємо з днем народження!

**КОЛОДЯЖНОГО Олександра Васильовича
БУЗИНОВСЬКОГО Анатолія Вікторовича
ШЕВЧЕНКА Леоніда Володимировича
ЛІХАШВУ Леоніда Іларіоновича
КИСЛИЦЮ Василя Павловича
ОРЛОВА Олега Івановича**

Мужності в житті не позичати, Зичимо у нинішньому році
По життю і далі твердо йдіть! Успіхів, наснаги Вам на кожному кроці!
Вмієте Вітчизну захищати, Ірпінська регіональна спілка
І її, ріднесеньку, любите. ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів)
та учасників АТО

Вітаємо з днем народження!

**БЕЗРУТЧЕНКО Олександр Федорівну
ШКАНДРАТОВА Івана Дем'яновича
ВОЛЧКОВА Григорія Денисовича
РАДІОНОВУ Антоніну Григорівну
ГРУДНІЦЬКУ Ніну Вікторівну
ТУЛУНТУ Людмилу Василівну
СТАРИК Раїсу Максимівну**

Ми бажаємо на ниві життя
Вам наснаги, здоров'я, добра.
Зичим світлого Вам майбуття,
Щоби доля ще довго цвіла!
Ірпінська міська організація інвалідів війни,
Збройних сил та учасників бойових дій

Офіційне видання Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО і благодійного фонду «Єдність та милосердя»

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

usva_irpin@ukr.net, www.irpin.org.ua

Засновник – благодійний фонд «Єдність та милосердя».

Свідоцтво про державну реєстрацію – КІ, №1606 від 03.02.2015 р.

Видане державною реєстраційною службою Головного управління юстиції у Київській області.

Видавець – Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО. Розрахунковий рахунок № 26000135519

ПАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ МФО 380805, Код 24880885

Віддруковано у друкарні ТОВ «Інтердрук». Зам. №

Наклад 20 000

Надруковано на папері українського виробника.

Редакційна колегія.

Тел. (063) 759-98-30, (068) 947-22-87